

Comentariul poeziei Sonete scrisa de Mihai Eminescu - a doua parte

Melodios, fara abuz de figuri de stil, in vers amplu, construind o fina anecdota in care emotia se comunica prin notatii exterioare, primul sonet e imaginea unui cadru intim, in care cuplul traieste armonia la modul sublim.

Cel de-al doilea sonet, in care amintirea duce indarat imaginea cuplului fericit, se incarca de melancolie, devine declarativ si construieste chipul iubitei din linii esentializate, stilizand si adaugand acestora chemarea.

"Paralel si compensativ acestei miscari de indepartare in timp (conforma tehnicii eminesciene de i-realizare a obiectului), gandirea recheama si apropie imaginea iubitei, asociata acum linistitorului vis apolinic al frumusetii". "Minunea cu ochi mari si mana rece" e muza pe care poetul indragostit o invita sa-l inspire: "O, vino iar! Cuvinte dulci inspira-mi, I Privirea ta asupra mea se plece, I Sub raza ei ma lasa a petrece I Si canturi noua smulge tu din lira-mi". In aceasta ipostaza, poetul devine glasul menit sa cante, alinat si iluminat, poezia feminitatii. Zambetul copilaesc al iubitei "stinge o viata de durere".

Tonul cel mai grav il exprima al treilea sonet, declaratie si chemare trista a celui ramas singur. Intr-un moment de pietate, de reculegere, glasul indragostitului suna melancolic dureros, chemare adresata unei Euridice cu ochi mari, imblanzind puterea noptii, suspinandu-si iubirea, atingand cu geana pleoapa iubitului si imbratisand - inchipuit, se-ntelege - pe cel insingurat pentru totdeauna.

Nota melancolica are acum accentele unei dureri asumate, chemarea fiind mai degraba amintire, caci ea evoca gesturile de altadata ale celei disparute. O naluca venind "ca-n vis", a carei apropiere inspira voluptati si stari hipersensibilizate de amaraciunea despartirii. Distantele temporale sunt acum si mai vagi: "neguri reci, "umbra vremilor" - plurale ale unei indeterminari si mai accentuate. In acest "intuneric" al timpului, imaginea incerta a iubitei insenineaza totusi.

Poate prea accentuat declarative, ultimele doua sonete adancesc emotia prin desprindere de cadrul concret initial, emotie pe care in primele versuri discretia si imaginile concret-evocatoare o defineau.

Adresarea directa si vibratia sufleteasca sunt marci ale lirismului accentuat, iar elegiacul pune accente de tristete asupra unui discurs caracteristic dispozitiei romantice eminesciene.